

vém odvolání prohlašuje námitku proti příspěvkové sazbě za nepřipustnou.

Stížnost namítá arci dále ještě také, že § 20 cit. nař. mohl snad obstát v uherském systému soudního přezkoumávání správních aktů, ježto podle zák. čl. XXVI:1896 o uher. soudě záležitosti úraz. pojištění nenáležely do jeho kompetence, kdežto příslušnost československého nss vztahuje se i na tento obor veřejné správy. Tím pozbylo prý ustanovení § 20 nař. č. 4790/1917 platnosti, neboť vylučovalo by právo občana napadati ve správním řízení příspěvkovou sazbu v odvolání proti vyměření pojistných příspěvků, a stížnost k nss nebyla by tedy ve smyslu § 5 zákona o nss možná. Takto byla strana připravena o ochranu zaručenou jí § 88 ústavní listiny. Také tato námitka je bezdůvodná.

Min. nař. č. 4790/1917 bylo vydáno na základě zák. čl. IV:1916 a VII:1917, který v § 2 zmocnil výslovně ministra, aby odchýlně od platného zák. čl. XIX:1907 upravil určité obory pojištění dělníků tam vyznačené. Ustanovení ta byla vydána jako doplňky zák. čl. LXIII:1912 o výjimečných opatřeních pro případ války. Podle recepčního zákona č. 11/1918 Sb. stala se součástí právního řádu republiky Československé a byla zákonem č. 168/1922 Sb. (čl. I č. 1) výslovně uznána za platná, s výjimkami uvedenými v čl. I. pod č. 2 a 3, o které zde však nejde (srov. Boh. A 6689/27). Z toho, že zákon č. 207/1919 Sb. mezi zákony, které mění, nevypočítává zák. čl. VII:1917 ani cit. min. nař., plyne jen, že zákonem č. 207/1919 Sb. ustanovení tohoto nař. změněno nebylo, nikoli však, že není součástí československého právního řádu, když jeho recepce stala se již zákonem č. 11/1918 Sb.

Z toho vyplývá, že ustanovení § 20 cit. min. nař., které žádnou pozdější právní normou zrušeno ani nahrazeno nebylo, nepozbylo platnosti. Je tedy dosud formálně platným právním předpisem, a žal. úřad byl proto povinen, aby podle něho postupoval (srov. Boh. A 12.279/36). Jeho neplatnost nelze pak důvodně dovozovati ani z důsledku, jaký předpis ten má pro možnost podati stížnost k nss, jak to činí stížnost, neboť nezbytným předpokladem pro judikující činnost nss podle § 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb. jest, aby o věci, jež je předmětem takové stížnosti, rozhodla dříve v řízení správním poslední administrativní instance. Jestliže však podle formálně platného pozitivního předpisu, jakým je v dnešním sporu ustanovení § 20 cit. min. nař., je to vyloučeno, pak ona sporná otázka je také vyloučena z věcné kognice nss, aniž lze právem tvrditi, že by straně byla tím znemožněna zásadní možnost soudní ochrany poskytnuté jí v § 88 ústavní listiny.

Č. 14.023.

Š k o l s t v í : * Na učitelstvo církevních škol obecných a občanských na Slovensku byly podle § 1 odst. 2 a § 33 zákona učitelského č. 104/1926 Sb. vztaheny předpisy zákona č. 457/1919 Sb. o připočtení válečných let do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků.

(Nález ze 16. prosince 1937 č. 6456/35-4.)

V ě c: Emilie N. v Bratislavě proti rozh. referátu min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě z 28. srpna 1935 o zápočtu válečných půlletí pro výměru výslužného.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: K žádosti z 18. srpna 1934 za poukaz vyššího výslužného na základě služby 30 roků a 8 měsíců byla st-lka, definitivní učitelka na římsko-katolické ľudové škole v Handlové, dekretem žal. úřadu z 25. dubna 1935 na základě lékařského vysvědčení podle bodu 2 § 2 zák. čl. XLIII:1891 dána do dočasné výslužby a vyměřeny jí vzhledem k započitatelné služební době 28 roků 9 měsíců (počítané podle odst. 1 § 33 učit. zákona od 1. září 1906 do 31. května 1935), zaokrouhleně 29 roků, odpočivné požitky v částce 21.571 Kč 20 h, t. j. 85.6% pensijní základny 25.200 Kč.

Podáním z 26. května 1935 poukazovala st-lka na to, že při stanovení pensijní základny nebyl vzat zřetel na 5 vál. půlletí ve smyslu § 1 odst. 2 zákona č. 457/1919 Sb., a dokládala dekretem z 28. května 1931, že již tehdy byla jí doba ta uznána, ježto jí byla stanovena služební doba 21 roku 10 měsíců. Žádala proto, aby jí doba ta byla započítána také do pensijního základu.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad uvedené žádosti s tím, že výhoda podle zákona č. 457/1919 Sb. o započítání válečných půlletí pro výměru výslužného se na nestátní učitele nevztahuje.

Stížnost zastává stanovisko opačné. Při tom stížnost, poukazujíc ještě na pravoplatný výměr žal. úřadu z 28. května 1931, dovozuje, že byly-li st-lce aktivní služební požitky upraveny podle zákona učitelského č. 104/1926 Sb., má podle § 1 odst. 2 tohoto zákona nárok, aby její odpočivné požitky byly jí ustáleny v té míře, v jaké přísluší učitelským osobám působícím na státních školách. —

K uvedené námitce bylo uvážiti v prvé řadě, že předpisy upravující služební a platové poměry, jakož i odpočivné a zaopatřovací požitky osob učitelských obsahují také ustanovení o zápočtu let služebních. Tak tomu jest i v zákoně č. 104/1926 Sb. upravujícím platové a služební poměry učitelstva škol národních. Paragraf 1 odst. 2 cit. zákona však stanoví, že poměry učitelstva ostatních veřejných škol národních (t. j. jiných než v § 1 odst. 1 uvedených), tedy i škol církevních na Slovensku a v Podkarpatské Rusi budou upraveny obdobně zvláštním zákonem, do jehož vydání platí však i pro učitelstvo těchto škol platová ustanovení tohoto zákona (t. j. 104/1926 Sb.) a dosavadní služební předpisy. Jsou proto i učitelé církevních škol účastni p l a t o v ý c h výhod (jimiž se rozumí i požitky odpočivné, jak nss vyslovil v nálezu Boh. A 8813/1930), jež cit. zákon poskytl učitelům na školách státních, a dlužno proto při posuzování jejich platových nároků řídit se předpisy tohoto zákona. Bylo proto především zkoumati, připouští-li tento zákon, aby i za jeho účinnosti mohl se učitel školy státní dovolávat ve věci zápočtu válečných půlletí pro nárok na výslužné a jeho výměru zákona č. 457/1919 Sb.

Ježto se v daném případě jedná o zápočet let pro výměru výslužného, nepřichází tu v úvahu § 23 zákona č. 104/1926 Sb., jednající o zápočtení pro postup do vyšších požitků (scil. aktivních), nýbrž § 33 cit. zákona obsažený v oddíle jednajícím o odpočívacích a zaopatřovacích požitcích. Podle tohoto předpisu (srov. odst. 1) započítává se pro nárok na výslužné a jeho výměru nepřerušená služba učitelská, konaná po dosažení kvalifikace pro zatímní ustanovení, a dále jiná doba, která je podle platných předpisů pro nárok na výslužné nebo jeho výměru započitatelná. Z tohoto ustanovení přichází v daném případě v úvahu druhá část této věty, jednající o »jiné době« pro nárok na výměru výslužného započitatelné. Zákon zde nemá bližších předpisů o tom, co dlužno rozuměti »jinou dobou« pro nárok na výměru výslužného započitatelnou, a odkazuje pouze na »platné předpisy«, t. j. počítá zásadně s tím, že předpisy ty zůstávají v platnosti. U takových předpisů pak může zrušovací klausule § 46 cit. zákona býti vzata v úvahu toliko potud, pokud předpisy ty ve svých podrobnostech by měly nějaká ustanovení, jež by snad obsahem zákona č. 104/1926 Sb. byla nějakým způsobem dotčena.

Takovým »jiným předpisem« jest i ustanovení zákona č. 457/1919 Sb., pokud tento v § 1 odst. 2 připouští u státních zaměstnanců připočítání válečných půlletí též k celkové služební době pro výměru pensijních požitků směrodatné. (Ustanovení odst. 1, jednající o zápočtu do postupu platového, časového a pro dosažení starobního přídatku, zůstává mimo úvahu soudu). Poněvadž pak podle § 5 cit. zákona platí ustanovení §§ 1 až 4 téhož zákona o d o b ě (tedy na př. i v otázce, od kdy musil býti učitel v aktivní službě, aby nárok měl) i pro státní osoby učitelské, může státní osoba učitelská již v důsledku ustanovení § 5 zákona č. 457/1919 Sb. domáhati se připočtu válečných pololetí k celkové služební době pro výměru výslužného, a to i za účinnosti učit. zákona č. 104/1926 Sb., který tento předmět odchylně neupravuje, ba odkazuje co do jeho úpravy na předpisy dosud platné.

Může-li však státní osoba učitelská za účinnosti učitelského zákona vznést nárok toho druhu vůči státu, pak může — jak shora již doličeno — i učitel veřejné školy církevní na Slovensku na základě § 1 odst. 2 učit. zákona opíratí svůj tvrzený nárok na zápočet válečných půlletí pro nárok na výměru výslužného o zákon č. 457/1919 Sb. Na tom zatím nic nemění ani ustanovení § 6 zákona č. 167/1924 Sb., podle něhož až do konečného rozvrhu majetku krajinských pensijních a zaopatřovacích ústavů převzala státní pokladna s výhradou regresu náklad na pensijní a zaopatřovací požitky učitelů církevních a obecních (§ 1 cit. zákona) ľudových a občanských škol v r o z s a h u, ve kterém mají nárok na zmíněné požitky z uvedených pensijních ústavů. Neboť nárok ten doznal svého dalšího rozřešení právě ustanovením § 1 věty 2. odst. 2 zákona č. 104/1926 Sb. A jediné otázka n á r o k u je v daném případě na sporu, jestliže žal. úřad vyslovil, že výhoda podle zákona č. 457/1919 Sb. o započítání válečných půlletí pro výměru výslužného se nevztahuje na nestátní učitele. Bylo-li však doličeno, že zmíněná výhoda platí i pro uči-

telstvo veřejných škol církevních na Slovensku, je již tím dána nezákonnost stanoviska žal. úřadu. To samo pak odůvodňuje zrušení nař. rozhodnutí pro nezákonnost, aniž soud za této situace potřeboval ještě zkoumati, zda a pokud s hlediska cit. ustanovení § 6 zákona č. 167/1924 Sb. může přijíti v úvahu předpis § 46 učit. zákona vzhledem k ustanovení § 45 cit. zákona, jednajícímu o tom, kdo nese náklady vzniklé prováděním učitelského zákona. Na sporu bylo totiž pouze, zda má st-lka vůbec nárok, nikoli však vůči komu.

Č. 14.024.

Živnostenské právo: * Řízení podle § 36 odst. 2 živn. řádu je provést také tehdy, když pochybnost o rozsahu živnostenského oprávnění vzejde v průběhu trestního řízení o přestupku podle § 44 cit. zákona ve věci vhodného vnějšího označení živnosti.

(Nález ze 17. prosince 1937 č. 3495/35-4.)

V ě c: Jan V. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 14. března 1935 o přestupek živn. řádu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Nálezem magistrátu hlav. města Prahy, úřadovny v Libni, z 29. prosince 1933 byl st-l uznán vinným přestupkem § 44 živn. řádu a odsouzen podle § 131 lit. b) téhož zákona k pokutě 200 Kč, pro případ nedobytnosti do vězení na 20 dnů proto, že měl svoji kovářskou dílnu v Praze VIII.-Libni označenu jako »autodílny — speciální sváření bloků a veškerých autosoučástek, opravy všech druhů strojů a přístrojů atd.«, což jest označení pro kovářskou živnost nevhodné.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému st-lem z řečeného trestního nálezu, vysloviv, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu je prokázána provedeným šetřením a st-lovým doznáním a není právního předpisu, podle kterého by tato skutková podstata ztrácela povahu uvedeného přestupku z důvodů uvedených ve st-lově odvolání.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, musil nss předem odmítnouti jako nepřipustnou námitku spatřující nedostatečné řízení v tom, že magistrát pokutoval st-le, aniž ho dříve vyzval, aby označení dílny změnil neb odstranil. Této námitky nevznese st-l v odvolání z trestního nálezu I. stolice a nelze se jí proto se zřetelem na ustanovení § 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb. zabývatí věcně. Soud uvažoval dále takto:

Skutkovou podstatu přestupku § 44 živn. řádu spatřuje žal. úřad v tom, že st-l užíval jako vnějšího označení pro svoji kovářskou dílnu